

28. apr. 1844

FAKTA

Dato:
28. apr. 1844

Sidetal:
Dagbog B, side 95-96

Dagbogens placering:
Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.
KKS14024

Trykt udgave:
Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –
Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 217-
218

TRANSSKRIFTION

28 April 44

I Lørdags d 20 reiste jeg med min kjære Moder¹ til Frederiksværk for at besøge Graven, hvor min gamle Fader hviler. Vi bleve der Søndag over, og reiste atter Mandag Morgen hertil. –

•96•

28 April 44

Brudstykker af "Ungdomsaaer"

Novelle af Peter Engel Lind²

Side 79. Den Begunstigede staaer udenfor Samfundet; han er den, i hvem Uretfærdigheden bliver synlig; han mister sine Medborgeres Tillid; han bliver Gjenstand for deres Had. – Jeg vil aldrig høre til denne Klasse, sagde jeg –

Side 81. Dertil kom, at hans Sæder vare rene; han tilstod, at uden Tro kan der ikke være Dyd; men som om han anede, at Troen engang vilde komme, beredte han sig værdig til dens Modtagelse og ventede from og ydmyg paa Helligaandens Kald. Det klang undertiden forunderligt for mig, naar han sagde, at han ikke troede; Troen syntes mig at ligge ham saa nær; hans Tale forraadte saa ofte et Sind, der bevægede sig med Tillid i en høiere Verden.

Side 84. Jeg blev derfor en Tvivler, skjøndt aldrig en Vantro; jeg vaklede i min Kjærlighed til Livet og meente undertiden, det var bedst at dø. Naar man Intet elsker, bliver man ulykkelig. Jeg elskede Naturen; den holdt mig opreist; men Naturen formaaer ikke at frelse en Sjæl.

¹ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

² Udkom 1840.

95

Karakteriserer ham, fortæller Skogaard mig nemlig:
han havde nemlig springt Drejers, hvorfor han ikke
vilde være mid ved Thorsvaldsens Begravelse, hvilket
han svarede: Ij er bange i hans ikke bare den sø-
re Kiste. Skogaard sagde ham, han kunde vel tænke,
man vilde ikke tillade det, naar det var saa svært,
at man kunde befrygte, det vilde stæbe - og det lod
som han derved blev beroliget; men han kom ikke
med, og da Skogaard herefter springte haw, hvorfor?
svarede han: Ij var bange for at i kunde ikke
have haw. - Saa underlig upraktisk han haw være.
Drejers har tillige med stor Lygt malet historisk
Stykker, men Ij troer det er heldigt, at han har
appriet Dette for Landskabet; han havde neppe
Kraft dertil, skjindt flere af disse Forsig har
Pog af hans gode, praktiske Jernst - det var som
om han trengt til at indtale mere, end hvad
Landskabet er istand til at sige. Drejers staaer
temmelig ene i Norden, han ikke har mange Nævere,
naestee en Folge af hans for store Empfindelighed,
men, saavidt Ij kan merke so han sin gamle Moder
inderlig hengiven og mere end een Offring har
viist mig, at der ogsaa i ham er et kjærligt,
blødt Jernst. -

29 April 44

I Lørdag 1 de viste Ij med min kjære Moder til Frederiks Værk for
at besige Jæren, her min gamle Fader bolev. N: blev der Lørdag
aften, og viste den Mand og Mergen hertil. -

96

28 April 44 Brindstykker af "Vergdoms aar"
Nouvell af Peter Engel Lind.

S. de 79 Den Begjættede staaer indenfor Samfundet, han
er den, i hvem Møtspædigheden bliver sigelig; han
mister sine Medborgeres Tillid; man bliver Gjenstand
for deres Hæd. - Og vil aldrig høre til samme Klasse, siger jeg.

S. de 81. Tertel kom, at hans Læder vare røde; han holdt,
at uden Tro kan der ikke være Dyd; men som om han
ansede, at Troens engang vilde komme, heredte han
sig værdig til dens Mastagelse og ventede frem og
opsmig paa fløjligeandens Kæld. Detklang imidlertid
forunderligt for mig, naar han sagde, at han ikke
traede; Troen syntes mig at ligge paa saa nær;
hans Tale forraadte saa ofte et Sind, der bevagede
sig med Tillid: en heiere Verden.

S. de 84. Jeg blev deeper en Trællev, skjøndt aldrig en Næ-
tro; og kaldede i min Nyselig hed til Livet og mente under-
tiden, det var bedst at dø. Naar man lottet døden, bliver
man selvfølgelig. Jeg elskede Naturen; den holdt mig
opreist; men Naturen formæns ikke at frelse en Sjæl

30 April

hvad Betydning har det Quidlikke i Kinsten?
I Landskabet er det raart at see et flygtigt Solkvar,
en overgaaende Stemning fastholdt og utop mykt af
Det, og synes givev Landskabet sin Pace: Skulde det
ikke være ligesom med Fjærene og Djæve? - Og sig det
der det mig ^{til} at see et Spring eller Rindstift det frem.